Udskriftsdato: 15. december 2025

FOU nr 1983.241 (Gældende)

Funktionærs opsigelse i presset situation

Ministerium: Folketinget

Funktionærs opsigelse i presset situation

Henstillet til undervisningsministeriet at foranledige, at der skete efterbetaling af løn m.v. (herunder godtgørelse efter funktionærlovens § 2a) til en tidligere ansat ved Aalborg Universitetscenter, således at han - der i en presset situation selv havde opsagt sin stilling uden forinden at være gjort bekendt med sin retsstilling ved en uansøgt opsigelse - i lønmæssig henseende stilledes, som om han var blevet opsagt fra universitetscentrets side.

(J. nr. 1982-615-70)

A klagede til mig over et svar, som undervisningsministeriet havde meddelt ham vedrørende hans klage til ministeriet over den måde, hvorpå han var blevet behandlet i forbindelse med en påtænkt overførelse af ham fra en stilling som lektor ved Aalborg Universitetscenter til en stilling som teknisk assistent, samme sted.

Det fremgik af de foreliggende oplysninger, at der i efteråret 1980 fra undervisningsministeriet blev stillet krav om besparelser på Aalborg Universitetscenter. I den anledning vedtog det teknisk-naturvidenskabelige fakultet på Aalborg Universitetscenter, fakultetsrådet, på møde den 10. december 1980, at der i løbet af 1981 skulle ske en reduktion af det samlede lærerårsværk ved fakultetet på 16,8, hvilket svarede til en reduktion på lønkontoen på 3,5 mill.kr. på årsbasis. Fakultetsrådet vedtog endvidere, hvorledes denne reduktion skulle fordeles på institutterne, herunder at det institut, hvor A var ansat, pr. 1. januar 1982 skulle have en teknisk/naturvidenskabelig bemanding på 19,6 (svarende til en besparelse på 5 årsværker).

Fakultetsrådet brevvekslede herefter med (bl. a.) instituttet om, hvorledes besparelserne kunne opnås.

I skrivelse af 23. februar 1981 meddelte det institut, hvor A var ansat, fakultetsrådet, at det var instituttets opfattelse, at det ikke ved frivillige løsninger kunne efterkomme fakultetsrådets pålæg, og instituttet så sig derfor nødsaget til at indstille til fakultetsrådet, at 3 (navngivne) medarbejdere blev afskediget, heriblandt A. Instituttet fandt det påkrævet at foretage afskedigelserne straks, bl.a. af økonomiske grunde og for at undgå uro. Ved udpegningen af de 3 medarbejdere havde institutbestyrelsen valgt at benytte en række nærmere angivne objektive kriterier. Instituttet understregede over for fakultetsrådet, at der ikke var foretaget nogen almen vurdering af de nævnte 3 medarbejderes kvalifikationer, idet instituttet havde fundet, at udpegningen primært burde baseres på en vurdering af, i hvilken udstrækning den enkelte medarbejders faglige kvalifikationer var relevante og kunne udnyttes rimeligt i forbindelse med instituttets forsknings- og undervisningsaktiviteter.

A blev gjort bekendt med instituttets indstilling til fakultetsrådet, og i skrivelse af 3. marts 1981 til rådet knyttede han kommentarer til instituttets skrivelse af 23. februar 1981, herunder særligt til de objektive kriterier, instituttet havde anvendt ved udvælgelsen. A fandt ikke, at disse kriterier kunne danne grundlag for en afskedigelse af ham.

I skrivelse af 18. marts 1981 meddelte fakultetsrådet instituttet, at den tidligere afgørelse om, at der ikke med virkning for 1981 skulle ske uansøgte afskedigelser, måtte fastholdes. Fakultetsrådet bad instituttet om en nærmere redegørelse for, hvorledes besparelsen på 5 årsværker kunne tilvejebringes, således at bemandingstallet blev 19,6 pr. 1. januar 1982.

I skrivelse af 6. april 1981 klagede A til undervisningsministeren over bestyrelsen for instituttet.

På et møde den 19. maj 1981 behandlede fakultetsrådets forretningsudvalg og AC-tillidsmændene (afværgeudvalget) problemerne omkring instituttets indstilling om afskedigelse af de 3 medarbejdere. Udval-

get fandt, at 2 medarbejdere kunne forblive, den ene ved overførelse som VIP-medarbejder fra instituttet til et andet institut, mens udvalget ikke anså det for muligt at udnytte A's kvalifikationer nogenlunde rimeligt inden for undervisningen og forskningen - med de ændringer, der var sket med studierne siden Aalborg Universitetscenters start. Derimod fandt udvalget, at A's kvalifikationer kunne udnyttes ved, at han blev ansat som teknisk tegner, og udvalget indstillede derfor, at hans ansættelse som VIP-medarbejder ved instituttet ophørte, og at han blev tilbudt ansættelse som teknisk tegner (TAP-medarbejder) ved et andet institut, således at det tilstræbtes, at hans aflønning som teknisk tegner ikke blev mindre end hans lektorløn ved deltidsansættelsen (jfr. et notat om mødet fra dekanen (papir R 106-01)).

På et ekstraordinært møde den 27. maj 1981 behandlede fakultetsrådet indstillingen af 23. februar 1981 fra instituttet. Rådet besluttede at afvise indstillingen og at tiltræde indstillingen (af 19. maj 1981) fra afværgeudvalget med enkelte ændringer.

I skrivelse af 1. juni 1981 til personalekontoret opsagde A sin stilling ved Aalborg Universitetscenter.

I skrivelser af 17. juli og 2. august 1981 klagede A til undervisningsministeriet over den måde, hvorpå han var blevet behandlet ved Aalborg Universitetscenter. I skrivelsen af 17. juli 1981 anførte han, at han ikke ville acceptere den foreslåede »degradering«, bl.a. fordi den ville »gøre det helt umuligt for … (ham) at få en ny stilling som arkitekt på en privat tegnestue«. Da han ikke kunne komme til orde over for fakultetsrådet, så han ingen anden mulighed end selv at sige op. I skrivelsen af 2. august 1981 til undervisningsministeriet foreslog han, at Aalborg Universitetscenter/undervisningsministeriet udbetalte ham en erstatning på et beløb svarende til 5 måneders løn, fordi han ikke fik det 6 måneders opsigelsesvarsel, som han havde krav på efter 15 års ansættelse. Han anførte, at begrundelsen for hans krav var, at han fra Teknisk Landsforbund havde fået oplyst, at fakultetsrådets beslutning om at ændre hans ansættelse fra lektor til teknisk assistent juridisk måtte sidestilles med en afskedigelse med tilbud om genansættelse på ringere vilkår. Han anførte endvidere, at han - efter at han havde fået underretning om forslagene om ændring af hans ansættelsesvilkår - skriftligt havde meddelt dekanen, at han foretrak at blive afskediget, men »dette ønske blev ikke imødekommet, fordi man ønskede at undgå selv at afskedige mig«. Det var A's opfattelse, at han, såfremt han fra universitetet havde fået korrekte oplysninger (i overensstemmelse med det, Teknisk Landsforbund nu havde oplyst ham om), kunne have accepteret afskedigelsen og nægtet at lade sig genansætte som teknisk assistent. På den måde ville han have undgået såvel degraderingen som den situation, han nu var i, nemlig at stå på gaden med 1 måneds varsel og 5 ugers karantæne.

Undervisningsministeriet forelagde Aalborg Universitetscenter A's skrivelser af 17. juli og 2. august 1981 til udtalelse.

I skrivelse af 9. september 1981 besvarede Aalborg Universitetscenter undervisningsministeriets anmodning om en udtalelse om skrivelsen af 2. august 1981. Aalborg Universitetscenter redegjorde for universitetscentrets bestræbelser på at iværksætte besparelser, herunder afværgeudvalgets forslag om at overføre A fra stillingen som lektor til stillingen som teknisk assistent (»der kunne medføre besparelser, uden at der skete uansøgte afskedigelser«). Aalborg Universitetscenter anførte, at fakultetsrådet havde tilsluttet sig afværgeudvalgets forslag, men inden rådet havde afgjort, hvordan forslaget skulle realiseres, havde A opsagt sin stilling. Eftersom A selv havde sagt op, fandt universitetscentret ikke, at han havde krav på erstatning.

I skrivelsen af 14. maj 1982 meddelte undervisningsministeriet A, at ministeriet ikke fandt grundlag for hans klage. Herudover erklærede undervisningsministeriet sig enig med Aalborg Universitetscenter i, at A ikke efter at have opsagt sin stilling kunne have krav på erstatning for manglende løn i en opsigelsesperiode.

A's klage til mig i skrivelsen af 4. juni 1982 vedrørte *dels* den måde, hvorpå Aalborg Universitetscenter (og undervisningsministeriet) havde behandlet sagen om hans fortsatte ansættelse ved Aalborg Universitetscenter, herunder de givne begrundelser for afskedigelse/forflyttelse af ham, *dels* det forhold, at

Aalborg Universitetscenter og undervisningsministeriet ikke havde fundet, at han var berettiget til løn i en 6 (5) måneders opsigelsesperiode.

Aalborg Universitetscenter henholdt sig i skrivelse af 13. juli 1982 til universitetscentrets tidligere udtalelser i sagen. Vedrørende A's krav om erstatning henviste centret til, at han selv havde opsagt sin stilling i skrivelse af 1. juni 1981.

Undervisningsministeriet henholdt sig i skrivelse af 23. september 1982 til ministeriets skrivelse af 14. maj 1982 (og 3. juni 1982). Ministeriet bemærkede, at A som tjenestemandslønnet med ansættelse i en lærerstilling næppe kunne anses for omfattet af funktionærlovens regler, og at han derfor, såfremt han var blevet opsagt af universitetscentret, kun kunne antages at have været berettiget til et opsigelsesvarsel på 3 måneder.

Da der ikke i sagen forelå nærmere oplysninger om, at A skriftligt skulle have meddelt dekanen, at han foretrak at blive afskediget, eller om dekanens svar på en sådan henvendelse, anmodede jeg telefonisk Aalborg Universitetscenter om at måtte modtage foreliggende oplysninger vedrørende dette spørgsmål.

Med Aalborg Universitetscenters skrivelser af 5. oktober samt 1. og 21. december 1982 modtog jeg følgende yderligere oplysninger i sagen:

En skrivelse af 21. maj 1981 fra A til dekanen, hvori A havde anført følgende:

»Jeg ønsker ikke, at der skal foretages flere forsøg på afværgeforanstaltninger for mit vedkommende. Jeg har ikke noget ønske om at forblive ved Aalborg Universitetscenter.«

Et notat af 26. maj 1981 fra A på det ovenfor nævnte papir R 106-06-01 til dekanen, hvori er anført følgende:

»Jeg troede, jeg havde udtrykt mig helt klart. Jeg vil ikke under nogen omstændigheder acceptere dette forslag. Jeg ønsker ikke at blive ved Aalborg Universitetscenter. Jeg ønsker ikke, at der skal gøres noget for at hæve mit timetal. Hvis I ikke respekterer mine ønsker, svarer jeg ikke for følgerne.«

En telefonbesked af 29. maj 1981 fra A til dekanen, hvorpå er anført følgende:

»Du skal ikke beskæftige dig mere med min sag. Siger selv op til fratræden den 1. juli 1981. Afvikler ferie i juni måned.«

I skrivelsen af 1. december 1982 anførte Aalborg Universitetscenter, at dekanen ikke havde svaret på A's henvendelser af 21. maj 1981 og 29. maj 1981, idet fakultetsrådet ikke afholdt møder i denne periode.

Med Aalborg Universitetscenters skrivelse af 1. december 1982 modtog jeg endvidere kopi af en skrivelse af 9. juni 1981 fra rektor til A, hvori rektor bekræftede, at A havde opsagt sin stilling som deltidsbeskæftiget lektor ved instituttet, og at A's ansættelsesforhold herefter i henhold til funktionærlovens § 2, stk. 6, ville ophøre med udgangen af juli 1981. Samtidig attesteredes A's ansættelse ved Danmarks Ingeniørakademis Aalborgafdeling/Aalborg Universitetscenter i perioden fra den 1. august 1966 til den 31. juli 1981.

Da der herefter forelå yderligere materiale i sagen, som (mig bekendt) ikke havde været forelagt undervisningsministeriet, herunder vedrørende anvendelse af funktionærlovens § 2 ved bekræftelsen af A's opsigelse, fandt jeg i skrivelse af 11. februar 1983 at burde forelægge sagen for undervisningsministeriet til fornyet udtalelse.

I skrivelsen til undervisningsministeriet refererede jeg sagsforløbet, i det væsentlige i overensstemmelse med det ovenfor anførte. På grundlag af det anførte anmodede jeg undervisningsministeriet om at tage stilling til, hvorvidt A måtte anses for omfattet af funktionærlovens regler.

Såfremt det måtte antages, at funktionærloven fandt anvendelse, rejste jeg spørgsmål om, hvorvidt bestemmelsen i funktionærlovens § 21 (hvorefter lovens bestemmelser ikke ved aftale mellem parterne kan fraviges til ugunst for funktionæren) var anvendelig i det foreliggende tilfælde, således at der måtte

bortset fra A's opsigelse (og fra Aalborg Universitetscenters accept af denne). Jeg anmodede i givet fald om undervisningsministeriets bemærkninger også til dette spørgsmål.

Om den konkrette sag bemærkede jeg, at jeg forstod, at Aalborg Universitetscenters og undervisningsministeriets afvisning af, at der tilkom A erstatning for manglende løn i en opsigelsesperiode, (alene) byggede på, at A selv opsagde sin stilling - og at hverken Aalborg Universitetscenter eller undervisningsministeriet således var uenig i den opfattelse, A havde gjort gældende, og hvorefter overførslen af ham (mod hans ønske) fra en stilling som lektor til en stilling som teknisk assistent måtte være at sidestille med en opsigelse af ham fra lektorstillingen og et tilbud om genansættelse i en stilling som teknisk tegner.

Såfremt dette blev lagt til grund, var spørgsmålet (som nævnt), om Aalborg Universitetscenter ikke måtte bortse fra A's opsigelse, fordi det (jfr. de ovenfor citerede skrivelser fra A til dekanen) måtte stå klart, at opsigelsen var afgivet af A i en yderst presset situation - og at denne situation førte til, at han fraskrev sig de rettigheder, der tilkom ham i henhold til funktionærloven.

Jeg bemærkede herved, at jeg var opmærksom på, at A sagde op på et tidspunkt, hvor fakultetsrådets beslutning om overførsel af ham fra en VIP-stilling til en TAP-stilling ikke havde været underkastet legalitetskontrol, jfr. § 4, stk. 3, i statut for Aalborg Universitetscenter, hvorefter rektor påser, at de kollegiale organers beslutninger er lovlige.

Såfremt en sådan legalitetskontrol var blevet foretaget, havde det formentlig ført til, at der var truffet afgørelse om, enten at A kunne fortsætte i en VIP-stilling, eller at han var blevet afskediget med tilbud om genansættelse i en TAP-stilling.

Spørgsmålet var imidlertid fortsat, om rektor *på baggrund af det forløb, sagen havde haft,* uden vejledning til A om hans retsstilling burde have accepteret hans opsigelse (jfr. principperne i funktionærlovens § 21).

Aalborg Universitetscenter afgav en supplerende udtalelse i skrivelse af 9. marts 1983. Vedrørende de spørgsmål, jeg havde rejst, henviste centret til argumentationen i et »Notat af 7. marts 1983 om forskellige ansættelsesretlige spørgsmål på baggrund af ombudsmandens skrivelse af 11. februar 1983«.

I notatet redegjorde Aalborg Universitetscenter nærmere for baggrunden for, at universitetscentret havde ladet A's ansættelsesforhold regulere efter de almindelige bestemmelser i funktionærloven.

Vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt bestemmelsen i funktionærlovens § 21 kunne finde anvendelse i A's tilfælde fremsatte universitetscentret nogle generelle og konkrete bemærkninger. Generelt anførte universitetscentret, at afskedstruede medarbejdere normalt vil befinde sig i en presset situation, og såfremt en undladelse af at vejlede sådanne medarbejdere om deres retsstilling skal kunne henføres til § 21, stk. 1, så må det yderligere kræves, at der er en rimelig grad af sandsynlighed for, at ledelsen gennem undladelse faktisk har fået medarbejderen til at fraskrive sig bestemte rettigheder - i dette tilfælde retten til et bestemt opsigelsesvarsel. Hvis undladelsen derimod er begrundet i en rimelig underbygget formodning om, at medarbejderen var bekendt med eller havde normal mulighed for at gøre sig bekendt med sine rettigheder, kan ledelsen næppe på grundlag af eksisterende retsregler eller gældende forvaltningspraksis drages til ansvar for undladelsen.

Om den konkrete sag anførte Aalborg Universitetscenter, at rektor ved skrivelse af 21. maj 1981 indkaldte A til en drøftelse den 1. juni 1981 af de kollegiale forhold på instituttet. I drøftelsen den 1. juni 1981 deltog A, rektor og administrationschefen. Ved samtalens begyndelse afleverede A en kuvert med sin opsigelse til administrationschefen. På baggrund af sagens udvikling efter mødeindkaldelsen den 21. maj 1981 var det naturligt at drøfte ikke alene de kollegiale forhold på instituttet, men også A's opsigelse. Universitetscentret anførte, at rektor under samtalen flere gange bad A om at tage den fornødne tid til at overveje bl.a. de økonomiske konsekvenser ved opsigelsen. Hertil meddelte A, »at årsagen til, at han selv ønskede at sige op, var, at han anså sine muligheder for at finde beskæftigelse som arkitekt andetsteds for stærkt forringede, hvis han blev sagt op af centret. Han var klar over, at der ville forløbe

en karenstid på 5 uger, inden han var berettiget til arbejdsløshedsunderstøttelse, når opsigelsen kom fra ham selv«. Samtalen gav ikke rektor grundlag for at antage, at A ikke havde forstået, at fakultetsrådets beslutning omfattede dels en afskedigelse, dels et tilbud om ansættelse i anden stilling. Universitetscentret anførte videre, at A's »udtalelser om en eventuelt afskedigelsesvirkning for hans fremtidige ansættelsesmuligheder lader sig vanskeligt forklare, hvis en sådan forståelse ikke var til stede«. A's opsigelse blev ikke accepteret under samtalen, men først da A havde haft en god uges tid til at overveje sin beslutning.

Om universitetscentrets behandling af A's sag anførte centret i notatet af 7. marts og i skrivelsen af 9. marts 1983, at rektor havde opfyldt sine forpligtelser som øverste personalechef på centret ved

- gennem hovedsamarbejdsudvalgets »Aftale om retningslinier for behandling af sager om afskedigelser, der er begrundet i generelle budgetreduktioner« af 3. juli 1980 at medvirke til at etablere sikre procedurelle rammer omkring behandling af sager af den nævnte art,

- gennem godkendelse af den konkrete procedure for gennemførelse af afværgeforanstaltninger at medvirke til at tilsikre, at hensynet til personalets ansættelsessikkerhed indgik med størst mulig vægt i drøftelserne om udmøntning af besparelserne og

- gennem en personlig drøftelse med A den 1. juni 1981 efterfulgt af en rimelig betænkningstid at give ham mulighed for grundigt at overveje sin beslutning om at sige op og om at afvise Det teknisk-naturvidenskabelige Fakultetsråds tilbud om ansættelse i en stilling som teknisk tegner.

Hertil kom, at rektor efter universitetscentrets opfattelse ville have handlet i strid med princippet i såvel funktionærlovens som tjenestemandslovens bestemmelser om medarbejderes adgang til at forlange sig afskediget med et nærmere bestemt varsel, hvis han havde nægtet at acceptere A's opsigelse.

Efter universitetscentrets opfattelse havde hverken rektor eller andre instanser på centret således udvist forsømmelighed i vejledningen af A. En eventuel ændring af tidligere trufne beslutninger om at acceptere A's opsigelse fandt universitetscentret derfor ikke kunne begrundes i fejl fra centrets side.

Centret havde imidlertid ingen interesse i at modsætte sig, at der eventuelt udbetaltes A løn for en længere opsigelsesperiode, hvis undervisningsministeriet eller jeg måtte mene, at der i øvrigt fandtes grundlag herfor.

Undervisningsministeriet afgav i skrivelse af 31. maj 1983 en supplerende udtalelse i sagen. Ministeriet anførte, at ministeriet efter det nu oplyste ikke kunne være i tvivl om, at funktionærlovens bestemmelser måtte finde anvendelse i A's tilfælde.

Ministeriet mente ikke at kunne udtale sig imod, at princippet i funktionærlovens § 21 ligeledes burde finde anvendelse, men ministeriet måtte samtidig henholde sig til det af universitetscentret oplyste, og ministeriet fandt herefter ikke, at princippet i funktionærlovens § 21 var blevet tilsidesat i den konkrete sag. Ministeriet fandt herved ikke, at der var grundlag for at kritisere, at der ikke blev set bort fra A's klart tilkendegivne ønske om at fratræde, inden der var truffet endelig afgørelse i sagen om hans overførsel til andet arbejde.

Heller ikke undervisningsministeriet havde imidlertid indvendinger imod, at der udbetaltes løn for en længere opsigelsesperiode, dersom det måtte blive anset for rettest.

I skrivelse af 16. august 1983 anførte A, at der ikke blev taget notater af nogen af parterne ved den samtale, han den 1. juni 1981 havde med rektor og administrationschefen. A var derfor meget forundret over, at administrationschefen 2 år efter så præcist kunne gengive samtalen og hans udtalelser, som han absolut ikke ville vedkende sig. A anførte videre, at han byggede sin holdning til sagen på en samtale med ingeniørforeningens tillidsmand, hvori denne kraftigt understregede, at uanset hans argumenter ville han snarest blive overført til en stilling som teknisk tegner. A ville hævde, »at man ikke kan tillægge … (administrationschefens) »referat« af samtalen nogen som helst værdi«.

A gentog herefter det, han tidligere havde anført om, at Aalborg Universitetscenters ledelse ikke ønskede selv at afskedige ham.

Jeg udtalte herefter følgende i en skrivelse af 30. december 1983 til Aalborg Universitetscenter og undervisningsministeriet:

»Som anført i min skrivelse af 11. februar 1983 havde (A's) sag haft et sådant forløb fra efteråret 1980 til 1. juni 1981 (da han opsagde sin stilling), at jeg måtte lægge til grund, at han havde befundet sig i en presset situation, og at det var denne pressede situation, der førte til, at han indgav sin opsigelse.

I sagen - som den forelå til min vurdering, efter at jeg havde indhentet udtalelser og akter i anledning af (A's) klage - var der ikke oplysninger om, at han havde haft en samtale med rektor den 1. juni 1981, og heller ikke oplysninger om, hvorvidt han var blevet orienteret om sin retsstilling ved universitetscentret.

Tværtimod forelå der i sagen oplysninger om, at (A) havde meddelt dekanen, at han »foretrak at blive afskediget, (men) dette ønske blev ikke imødekommet, fordi man ønskede at undgå selv at afskedige mig«. Endvidere forelå der oplysninger fra (A) om, at han, såfremt han fra universitetscentret havde fået korrekte oplysninger (om at ændringen af hans ansættelsesforhold ville være at sidestille med en afskedigelse med tilbud om genansættelse på ringere vilkår), kunne have accepteret afskedigelsen og nægtet at lade sig genansætte som teknisk assistent.

Denne fremstilling af sagen havde været forelagt Aalborg Universitetscenter i forbindelse med undervisningsministeriets anmodning om en udtalelse i anledning af (A's) klage til ministeriet, uden at universitetscentret havde fundet anledning til at fremsætte bemærkninger til det anførte om, *at* (A) foretrak at blive afskediget, og *at* universitetscentret ønskede at undgå selv at afskedige ham.

Efter min gennemgang af sagen anmodede jeg telefonisk Aalborg Universitetscenter om at modtage oplysninger, der kunne belyse det af (A) anførte.

I den anledning modtog jeg som nævnt yderligere materiale med universitetscentrets skrivelser af 5. oktober, 1. og 21. december 1982, men ikke noget, der nærmere kunne belyse dette spørgsmål.

På det herefter foreliggende grundlag rejste jeg i skrivelsen af 11. februar 1983 spørgsmålet om behovet for en nærmere *vejledning* af (A) om hans retsstilling forud for accepten af hans opsigelse af 1. juni 1981.

Med undervisningsministeriets skrivelse af 31. maj 1983 modtog jeg så oplysningerne i universitetscentrets skrivelse af 7. marts 1983 om, *at* rektor i skrivelse af 21. maj 1981 havde indkaldt (A) til en drøftelse den 1. juni 1981, *at* (A's) opsigelse blev drøftet under mødet den 1. juni 1981, og *at* (A) i den forbindelse skulle have meddelt, at han selv ønskede at sige op frem for at blive sagt op af universitetscentret.

Disse oplysninger stemmer ikke ganske overens med det, (A) (forholdsvis hurtigt efter sin opsigelse) anførte i skrivelsen af 2. august 1981 til undervisningsministeriet om, at han ønskede at modtage en opsigelse, såfremt han havde været bekendt med muligheden herfor (og (A) har også efterfølgende imødegået dem).

Efter min opfattelse burde Aalborg Universitetscenter, da centret blev gjort bekendt med (A's) opfattelse i august 1981, have søgt uoverensstemmelserne afklaret.

Jeg har imidlertid ikke fundet at have tilstrækkeligt grundlag for at foretage videre vedrørende de delvis modstridende oplysninger, da det nu er oplyst, at hverken universitetscentret eller undervisningsministeriet vil fremsætte indvendinger imod udbetaling af løn til (A) for en længere opsigelsesperiode, dersom det måtte blive anset for rettest.

Jeg skal på denne baggrund indskrænke mig til herom at bemærke følgende:

Det er uomtvistet, at en overførsel af (A) fra stillingen som lektor til en stilling som teknisk assistent ved Aalborg Universitetscenter måtte sidestilles med en opsigelse (fra universitetscentrets side) fra

lektorstillingen og et tilbud om genansættelse i anden stilling. Med 14 års anciennitet havde (A) i tilfælde af opsigelse krav på 6 måneders varsel, jfr. funktionærlovens § 2, stk. 3. Hvis indstillingen fra »afværgeudvalget«, som blev tiltrådt af fakultetsrådet den 27. maj 1981, skulle gennemføres med virkning fra begyndelsen af året 1982, måtte der derfor træffes endelig beslutning herom i forhold til (A) i løbet af juni måned. Jeg må forstå, at der på tidspunktet for mødet hos rektor den 1. juni 1981 endnu ikke var truffet en sådan beslutning.

(A) blev indkaldt til mødet hos rektor ved en skrivelse af 21. maj 1981, dvs. før vedtagelsen i fakultetsrådet. Jeg må imidlertid lægge til grund, at man under mødet (også) drøftede (A's) fremtidige tilknytning til universitetscentret med udgangspunkt dels i fakultetsrådets vedtagelse, dels i hans egen opsigelse, der blev afleveret til administrationschefen ved mødets begyndelse, og at rektor opfordrede (A) til at tage sig den fornødne tid til at overveje sin situation. Jeg kan derimod ikke lægge til grund, at (A) - på mødet eller i tiden indtil den 9. juni 1981, hvor hans opsigelse blev accepteret - fra universitetscentrets side blev gjort bekendt med, at fakultetsrådets vedtagelse efter funktionærlovens § 2, stk. 3, i forhold til ham kun kunne effektueres med et opsigelsesvarsel på 6 måneder, og at han, dersom han ikke ønskede at udnytte tilbuddet om genansættelse, tillige ville have krav på godtgørelse efter bestemmelsen i lovens § 2 a i anledning af opsigelsen.

Under disse omstændigheder må jeg finde det rigtigst, at (A) i lønmæssig henseende stilles, som var han blevet opsagt fra sin stilling fra universitetscentrets side i løbet af juni måned 1981.

Jeg skal derfor henstille til undervisningsministeriet at foranledige, at der sker efterbetaling af løn m.v. (herunder godtgørelse efter funktionærlovens § 2 a) til (A) i overensstemmelse hermed.

…

Jeg udbeder mig underretning om, hvad der videre sker i sagen.«

Den 17. januar 1984 meddelte undervisningsministeriet mig, at Aalborg Universitetscenter den 10. januar 1984 havde udbetalt A 5 måneders løn, feriegodtgørelse samt 2 måneders fratrædelsesgodtgørelse i henhold til funktionærlovens § 2 a.

Jeg meddelte herefter undervisningsministeriet, at jeg havde taget det oplyste til efterretning.